

Jakob Maksimilian,

po božjem vsmiljenju Lavantinski škof,

doktor bogoslovja i. t. d. i. t. d.

Vsem vernim Lavantinske škofije blagor in blagoslov v Gospodu!

Mislím, da Vam je že znano ljubi moji, kako so sv. Očetu vekši del njihovih dežel že pervlje poropali, in kako so malo deželo, ki še njim je ostala, zdaj ko je povsod okoli mir, tako imenovani prostovoljci, to je razuzdani hudobneži, zopet napadali. Vodil jih Garibaldi, hud sovražnik deželskega redú sploh, posebno pa katolške cerkve in njenega poglavarja. Kam koli so tej razuzdanci prišli, povsod so počenjali strašne reči, povsod so ropali in božje hiše oskrunjevali, vendar so bili od majhne vojske, ktera je sv. Očetu in cerkvi zvesta ostala, slavno zmagani. Papeževa dežela je zdaj od teh napadnikov zopet očistena, k čemu so tudi francoski vojšaki pripomogli, ki so sv. Očetu v jih veliki sili k pomoči prišli.

Že pred, kakor se je v papeževi deželi tako srečno obrnilo, ter nevarnost saj v nekoliko otolaženje vseh odkritoserčnih katoličanov za zdaj se odpravila, so sv. Oče v apostoljskem pismu dne 17. oktobra 1867 vsem škofom sv. katolške cerkve svojo žalost na znanje dali zavoljo zlegov, ki so prišli črez nesrečno laško deželo, kjer se božje in cerkvene zapovedi zaničujejo, ter hudobnežni, ker jih ničče ne kaznuje, zmiraj hujše delajo in s svojo hudobijo se ponašajo. Ljudje, ki goljufiji in laži za plačo služijo, preklinjajo Boga in vse, kar je sveto, jih namen je preli-vanje kervi in ropanje ptujega blaga, in ker po svojem hudem poželenju živijo, davajo veliko pohujšanje, in so neštevilnim dušam v pogubljenje. Tej ljudje človeč-jem društvu sploh veliko škodo delajo, posebno pa so si Rim, središče katolške cerkve, za izpeljevanje svojih hudobnih namenov odbrali, in to z dopušenjem in po-močjo laškega kralja, ktereга dolžnost bi ravno bila, nje od tega zadržovati.

Že sem Vam predragi katolški kristjani pri neki drugi priložnosti pove dal, ki je veliko na tem ležeče, da sv. Očetu jih dežela ostane, in sicer za to, da so papež popolnoma in resnično, ne pa le samo navidezno prosti pri vladanju katolške cerkve, ki je v raznih deželah po celem svetu razširjena, kajti očitno je, da sv. Oče svojo apostoljsko službo, kako je jih dolžnost, le tako dolgo na vse strani opravljati morejo, kako dolgo so lastni v svoji deželi, ter nobenem drugem mo-gočniku ali vladarju podložni niso. In da se papežu dežela obderži, ter neodvis-nost poglavarja katolške cerkve ohrane, za to nima le samo eno ali drugo ljud-stvo skrbeti, temoč ves katolški svet ima dolžnost, to terjati, in za to si priza-

devati. Ker so se papežu štirje peti deli jih dežel poropali, se lahko vidi, da so se s tem tudi jih dohodki zmanjšali, katerih ne potrebujejo le kot posvetni vladar, temoč tudi in sicer v dosti veči meri kot poglavar svete cerkve. Kar so pri tem zgubili, so jim verni dozdale, koliko mogoče, s svojimi darovi dostavljali, in to priča, da sv. Očeta resnično ljubijo. Z vsakim takšim darom, naj še je toliko majhen, pa katolški kristjan tudi na znanje daja, da v sebi dolžnosti čuti, sv. Očetu pomagati, in da je zoper ropanje, katero so jim na njihovih deželah že storili, ali še bi radi storili. Tudi pa so tej darovi tolažba za sv. Očeta v velikih britkosti, katere jim to dela, ki je katolška cerkev skorej povsod po svetu v hudih stiskah.

V omenjenem pismu od 17. oktobra t. l. se sv. Oče tudi posebno o tem tožijo, kako hudo se katolški cerkvi in njenim vernim že več let na Rusovskem in v poprešnem poljskem kraljestvu, ki je zdaj rusovskem cesarju podložno, godi.

Morebiti Vam je že znano, da ruski cesar z veliko večim delom svojih podložnih, ki so v pravi rusovski deželi, rimskega papeža za poglavarja cerkve ne spozna, in tedaj ne sliši v katolško cerkev, prebivavci poljskega kraljestva pa so skoro sami rimsko-katolški kristjani. Rusko cesarstvo spada namre k cerkvi juternih dežel, ktera se je od katolške cerkve odcepila. Že v devetem stoletju si je namre Carigradški patrijarh ali višji škof Foci in sicer iz samega poželenja po časti prizadeval, verne juternih ali izhodnih dežel od rimske cerkve odtergati, vendar tega ni dosegnil. Ali cesar je Foci še zdaj ne mogel izpeljati, to je storil v 11. stoletju patrijarh Cerulari; tej je namre naj višjo cerkveno oblast rimskega papeža, katero je Kristus sv. Petru in njegovim naslednikom izročil, zavgil, in se za poglavarja izhodne cerkve postavil, ter tudi novospreobrnjene kristjane na Rusovskem svoji oblasti podvergil. Ruska cerkev je nekatere stoletja ostala pod Carigradškim patrijarhom, potem pa se je od njega odcepila, ter si v Moskvi, takrat glavnem mestu na Rusovskem, lastnega patrijarha postavila, katerega pa je cesar Peter I. v začetku 18. stoletja odpravil, ter na znanje dal, da je on poglavar rusovske cerkve. Od te dobe ima rusovski vladavec zoper naredbo Kristusa posvetno in cerkveno oblast svojega cesarstva v svojih rokah. Kako lahko se tedaj tukaj zgodi, da se s katolškimi kristjani, ako so namestniku Kristusovem v Rimu, kako je dolžnost, zvestvo vdani, za tega voljo hudo ravna, in da so celo v nevarnosti, od vere odpadnuti.

V velikem rusovskem cesarstvu je bilo mnogo takih katolikov, ki so sicer zunajne šege rusovske cerkve obdržali, vero pa so katolško imeli, ter tudi papeža za svojega višjega cerkvenega poglavarja spoznali. Zastran teh kristjanov si je rusovska vlada pred vsem na vso moč prizadevala, nje od katolške cerkve odtergati. Že ob času papeža Gregora XVI. se je več kakor en milijon katolikov s terdim in hudim stiskanjem prisililo v rusovsko vero prestopiti (1839). Vendar naj hujše stiske so katolško cerkev na Rusovskem čakale do zdajnega papeža Pija IX. Sveti Oče so kmalo pri nastopu svoje apostoljske službe s rusovskim cesarjem prav prijazno in lepo djali, ali to ni nič pomagalo. Sicer se je zastran katolške vere od cesarja včasih kaj obljubilo, pa ne izpolnilo, zmiraj so jo le huje stiskali; in v letu 1866 je

ruska vlada dosegnila, kar je že dolgo želela, da se je iz praznega zroka od papeža popolnoma odtergala, ter zoper katolško cerkev tako hudo preganjanje začela, da je vekšega celo v prvih stoletjih od strani rimskih hajdovskih cesarjev ne terpela. Ruska vlada pa bi pri tem preganjanji pred svetom rada pravična bila, ter se s tem zagovarja, ki so se Poljci zoper jo vzdignili, in da z jimi zato tako ravna, da bi se zopet ne spuntali. Vendar tega nišče pameten ne verje. Rusovska vlada hoče le katolško cerkev zatreti, da bi tako duhovno in posvetno oblast popolnoma v svoje roke dobila, ker dobro vé, da drugače svojih daleč segajočih namenov, kateri so ravno na podlagi zjedinjene posvetne in duhovne oblasti osnovani, doseginiti ne more — njeni namen namre je: En cesar in le ena vera — in sicer rusovska — po tem se ravna vso djanje rusovske vlade. Sv. Oče so že v svojem govoru dne 29. oktobra 1866 svetu na znanje dali, kako brez vse pravice in kako hudobno se s katoliki na Poljskem in Rusovskem dela, ter so zoper to svoj glas povzdignili. Ali od tega časa se je s katolško cerkvo k nar hujšem obernilo. Škofije se samosilno odpravljajo, šole za mlade duhovnike se zapirajo, in katolški škofi so v pregonstvu. Ravno tako se godi mešnikom in drugim, kateri vere in cerkvi svojih očetov nečejo zapustiti. Pod ostro kazno je vsako občenje (dopisovanje) s papežem prepovedano, in toraj morejo sv. Oče s tamkajšnjimi vernimi le po časnikih govoriti, ter jim naznanjevati, kar so za jih dušno zveličanje zavkazali. Da bi katoličane od njihovega cerkvenega poglavarja v Rimu popolnoma odtergali, se je po cesarskem ukazu dne 22. maja t. l. v poglavitnem mestu Petrogradu tako imenovan rimsko-katolški, po pravem pa le krivoverski cerkveni zbor napravil, kateri odločuje, ali in kaj še se v posameznih prigodkih, in to tudi v takih rečeh, katere vest zadevajo, v Rim pošiljati ima.

Pri takih ukazih, katerih davati, posvetna vlada nima pravice, so katolški kristjani v svoji vesti nemirni, z jimi se obstojnost cerkve podkaplje, njeni udi se k odpadu od vere zapeljevajo, ter celo prisiljajo, in se toraj katolška cerkev očitno preganja.

Katolška cerkev je v vseh časih svoje sovražnike imela, le djanje, s katerim so nji škodovati hotli, je v raznih časih različno bilo. V prvih treh stoletjih so jo z ogenjem in mečom preganjali, potem so si prizadevali, čisti nauk Kristusa krivo preobrniti, in zdaj bi radi znotrajno napravo in vravnavo cerkve, katero je od Kristusa samega sprejela, to je, kako se cerkev vladati ima, premenili in prenaredili.

Med zvijače sovražnikov katolške cerkve sliši tudi to, da terdijo, Jezus je sicer učil, in novo vero oznanjeval, ali vidne cerkvi, to je družbe vernih, ktera bi imela svojo lastno vravnavo, in tedaj tudi pravice, ktere si ji prikrajšati ne smejo, Kristus ni osnoval. Tako sovražniki pravijo, ali temu je proti očitna beseda sv. pisma, potem vsigdarno prepričanje vernih, pa tudi cerkvena zgodovina sem od prvih časov. Saj je Kristus aposteljne za voljo tega izvolil, kako sam pravi, da bi učili, pa tudi zato, da bi tiste, kateri so sveto vero sprejeli, v cerkveno družbo zjedinili, ter jo ravnali v Kristusovem imenu, in v oblasti, kako so jo od njega sprejeli. Saj je očitno rekel: „Kako je oče mene poslal, tudi jaz vas pošljem.“ (Joan. XX, 21.)

„Kar koli bote zavezali na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih, in kar koli bote razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih.“ (Mat. XVIII, 18.) Zraven pa je Kristus tudi Petra za poglavarja apostelnov in za svojega namestnika postavil, rekoč: „Ti si Peter, to je skala, in na to skalo hočem svojo cerkev postaviti, in peklenške vrata je ne bojo zmagale.“ (Mat. XVI, 18.) In zopet mu je rekel: „Pasi moje jagnjeta, pasi moje ovce.“ (Joan. XXI, 15—17.) V teh izrekih, kakor tudi v drugih enakih govori Kristus od svoje gotovo ravno tako vidne cerkve, kakor so verni vidili sv. Petra, dokler je med jimi bil.

Petrov naslednik, kateri ima prvo oblast črez vso cerkev, je rimski škof, ker je sv. Peter tamkaj vmerl; nasledniki drugih apostelnov pa so drugi katolški škofi; oni so s svojim višjim poglavarjem prejeli od Kristusa oblast, učiti in cerkvo vladati. Pomočniki škofov, kateri bi sami svoji službi ne mogli zadostovati, so od jih postavljeni mešniki. To je bitna vravnava cerkve Kristusove, kako jo je sam napravil, in kako je tudi sem od apostoljskih časov zmiraj obstala. Kako se v apostoljskem djanju bere (XX, 28.), je sv. Pavel škofe, ki jih je v Milet poklical, opominjal: „Pazite na se in vso čredo, v kateri vas je sv. duh škofe postavil, vladati cerkev božjo, ki jo je pridobil s svojo kervjo. To svojo oblast imajo tedaj škofi od Boga samega, kateri jim jo je izročil za voljo zveličanja vernih — da čujejo nad tem, da se čisti nauk Kristusa ohrane, ter potrebne zapovedi dajajo, da se namen, za katerega voljo je Kristus svojo cerkev vstanovil, doseže. To je dolžnost predpostavljene cerkve Kristusove, to pa je tudi jih pravica, ktera se jim vzeti ali prikrajšati ne sme.

Ako v pisma naj starših cerkvenih očakov in pisateljev, ki so učenci apostelnov bili, kot sv. Ignacija v Antiohiji, sv. Klemenca v Rimu, sv. Ireneja in drugih pogledamo, se lahko prepričamo, ki je katolška cerkev v njihovem času v bitnem ravno tako vravnana bila, kakor je zdaj.

Ker pa se ta reč tako zaderži, in ne drugače, kaj potem iz tega sledi?

1. To, da se cerkev Kristusa od vere ločiti ne more, ali z drugo besedo, da je prava in cela kristjanska vera le v cerkvi Kristusovi, in ne zunaj nje. To je tako resnično, kako resnično je, ki nam je Kristus razodeto vero z nebes prinesil (Joan. VII, 16. 17. — VIII, 38.), to je, da ni samo tistih verskih in djanskih resnic učil, ktere tudi naša — in sicer nam od Boga dana pamet razumiti more, temoč da je tudi take božje resnice oznanjeval, katerih bi naša pamet sama nikoli spoznati ne mogla, in da so tudi tisti nauki Kristusovi, katerih naša pamet zastopiti ne more, ravno tako resnični, kakor tisti, ktere tudi pamet spozna. Vse svoje nauke, z vsemi od njega postavljenimi zakramenti pa je Kristus v svoji cerkvi ohranil, ter ni vsakem posameznem vernem prepustil, si iz njegovih naukov poiskati, kar bi se mu poljubilo, drugo pa zaverči, kajti Kristus se ne more razdeliti, pa tudi njegova vera ne — ampak ves nauk Jezusov se ima verovati, kako je v katolški cerkvi založen, in nad katerim cerkev čuje po zapovedi Kristusa — ali po pravem

Kristus sam čuje ali budi v cerkvi, in zato je tudi v verskih rečih, kakor sam pravi, nezmotljiva, steber in terdina resnice, kakor jo sv. Pavel imenuje. (I. Tim. III, 15.)

Pazite, da Vas nišče ne zapelja! Ako Vam kdo pravi, tukaj je Kristus, ali tam je, ne verjemite. (Mat. XXIV, 4. 23.) On je le v svoji cerkvi, in kdor ga kdej drugot išče, goljufa sam sebe in druge.

2. Kdor cerkvi ne posluša, naj ti bo kakor nevernik. (Mat. XVIII, 17.) Zoper te besede Kristusa vso modrovanje nič ne premore, one so večna resnica. In sicer velja to pred vsem od verskih reči, tako da kdor eno versko resnico nezmotljive cerkve Kristusa zaverže, sploh prave vere nima. Vsak pa tudi lahko sam vidi, da ni prav, ako bi le nekatere verske resnice prejel, druge pa zavgel, ker bi tako zoper Boga samega bil, od ktereга so vse resnice svete vere razodete. Vendar zgoraj napeljane besede Kristusa ne veljajo le od verskih reči, ampak še imajo tudi daljši pomen. Pravi katolški kristjan tudi v drugih rečeh, ki ne zadevajo ravne vere same, pa so vendar z jo v tesni zvezi, cerkev posluša, ker se drugače zoper jo zagreši, kajti Kristus je zapovedal, jo poslušati. Kdor je pravi, pa ne le po imenu katolški kristjan, ne bo na stran njenih sovražnikov stopil, morebiti zato, da bi jih ne razžalil, ali da bi ga za tega voljo ne zaničevali. Na to pravi katoličan ne gleda, ter sv. cerkvi zvest ostane, kajti spomni se na resnobno besedo Gospodovo: „Kdor ni z menoj in z mojo cerkvo, je zoper mene in jo, in kdor ne pobira z menoj, raztresa“ (Luk. XI, 23.). Ni se sicer čuditi, ako nasprotniki katolške cerkve mislijo, da bo v kaj privolila, kar je razodetju božjem, ali njeni zgoraj razloženi vravnavi nasprot, ali da bo kaj storila, kar je zoper njene dolžnosti in svete pravice, celo nezapopadljivo in žalostno pa je, ako tudi njeni udi, njeni lastni otroci kaj takega od nje terjajo. Mislite n. pr. da cerkev le svoj časní dobiček, ali prazno čast išče, ako brani, in tudi vsigdar branila bode, da se zakon oskruniti ne sme, ter uči, da je zakon v čast zakramenta povzdignjen, da je svet, in da se ločiti ne sme. Ali ne veste, ki je zveličar rekel: „Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči“ (Mat. XIX, 6.)? in sv. Pavel piše: „Zakon je velika skrivnost (zakrament), jaz rečem: v Kristusu, in njegovi cerkvi“; to je, zakon je podoba skrivne zveze Kristusa s svojo cerkvo, in je ravno zato tudi vir vseh milosti. (Efez. V, 32.) In da cerkev pravico ima, odločiti, kar je potrebno, da se kak sv. zakrament, tedaj tudi zakon, po vrednem sklene, nišče ne dvomi.

Ali bi dalje katolški kristjan, ako je zadosti podučen, res misliti mogel, da cerkev meje svoje oblasti prestopi, in da kaj stori, kar nji ne gre, ako po zapovedi Kristusa in z njim kliče: „Pustite otročiče k meni priti, in ne braniti jim“ (Mat. XIX, 14.), zakaj jaz sem od gospoda odločena, jih ne le podučevati, temoč tudi odrejati, da se na jih spolni, kar je Kristus pristavil, takih je namre kraljestvo nebeško. Na ozkem in nevarnem potu v nebеса pa otročiči ne potrebujejo samo učitelja, ampak tudi voditelja, in to je posebno meni cerkvi naloženo.

Kako sramoto je — sicer ni za cerkev, temoč za tiste katolške kristjane, kateri od nje, to je od svoje lastne cerkve pravijo, da ni zmožna v šoli podučevati, in odrejati, in potem, kako nezahvaležno je, ako nji sponasajo, da je v tem do zdaj svoje dolžnosti ne storila! Katolška cerkev sama dobro vé, da si je za šole zmiraj veliko prizadevala, pa tudi zgodovina, koja po pravici in resnici sodi, očitno priča, koliko je cerkev skoz vse čase za šolski poduk in odrejo otrok storila. Naj svet veliko zasluženje cerkvi za šole spozna, ali ne, ona bo vendar tem svojem imenitnem poklicu tudi dalje naprej zvesta ostala, od tega cerkev odstopiti ne sme in ne more, poduk in odreja otročičev bo tudi prihodnič na njeni skerbi. Kristjanski starši pa, ki svojim otrokom resnično dobro hočejo, ne morejo drugače, kakor da je cerkvi v poduk in odrejo izročijo, ter jo pri tem podpirajo.

Kadar so sv. Oče v svojem zgoraj imenovanem apostoljskem pismu, kakor iz kakšega višjega mesta, stan sv. cerkve pregledovali, so sicer vidili, ki je skala Petra, na katero je Kristus svojo cerkev postavil, od velikih viharjev in šumečega valovja obdana, prepričani pa so tudi, da se cerkev sama za se ničesar bati nima, ona bo obstala do konca sveta, da pa vendar neki posamezni njeni udi škodo terpijo, posebno ker si iz boječnosti pred drugimi ne upajo, za dobro se potegovati, ter v skušnjah, ki je Bog pošilja, zvesti ne ostanejo, ali pa, ker od katolških resnic niso zadosti terdno prepričani, se v veri motijo, in od cerkvi krivo mislijo. Za tega voljo nam sv. Oče priporočajo splošno molitev, naj bi gospod Bog dal, da bi stiske cerkve vsepovsod posebno pa na Laškem in Rusovskem henjale, ter nji potrebno prostost in sveti mir zopet podelil.

Cerkev ne sovraži prostosti — nasprot le ona je narode, ko jim sv. evangeli Kristusa oznanjevala, proste storila, klicajoča sv. apostelnom Pavlom: „Bratje! mi smo prosti v tisti prostosti, ktero je Kristus pripravil.“ (Gal. IV, 31.) Ali kakša je ta prostost? Se vé, da ne taka po kateri bi prost biti toliko pomenilo, kakor razuzdano brez postave živeti, temoč zastopi se le tista prostost, koja je po pameti, in z lepim zaderžanjem zvezana, zakaj le to je prava prostost, in le pri tej je mogoče, da stalnost ima. Prostost, ki pravico drugih spoštuje, koja vsakem svoje pusti, koja vse in vsem z enako mero meri, ne pa le za néke, tako prostost voši cerkev vsem, pa jo tudi za se terja, da za zveličanje vernih skerbeti more, kakor nji je od Kristusa naloženo. Cerkev mora prosta biti v svojem nauku in v svoji vravnavi, da nji je tako mogoče, svoje dolžnosti izpolnjevati, in tudi svoje pravice zagovarjati. Cerkev ima pravico terjati, da jo tudi tisti, kateri niso jeni udi, spoštujejo. Kjer je prava prostost, tam ne sme pripuščeno biti, da, kakor se godi, se zoper cerkev reči počenjajo, ktere niso le samo hudobne, ampak ktere so tudi zoper vso dostojnost.

Kakor prostost nam je Kristus tudi ljubi mir prinesil. Cerkev pridiguje mir, ter ničesar bolj ne poželi, kakor mir, da bi tako za duhovno življenje in zveličanje svojih vernih skerbeti mogla. Kjer je prava prostost, kakor sem jo zgoraj razložil, tam je gotovo tudi ljubi mir, ker vsaka oblast pri tem ostane, kar nji gre,

ter drugi njenih pravic ne prikrajšuje. In da bi se to izpolnilo, hočemo Boga prositi, da bi svoji cerkvi dal sveti mir, nam pa tisto prostost, katero jo Kristus prinesil.

Za voljo tega zavračam vsled papeževega povelja, da se v moji škofiji tridnevna pobožnost obhajati ima, in sicer:

1. Zadne tri dni totega leta, tedaj 29. 30. in 31. decembra.

2. V vsaki farni in podfarni cerkvi se ima 29. decembra, to je v nedeljo slovesna peta meša pred izpostavljenim sv. rešnim Telesom z dvema blagoslovoma služiti. Druga dva dni pa naj se ena sv. meša z blagoslovom bere, in naj se tudi data dva blagoslova. Vsakokrat se ima pred drugim blagoslovom za sv. Očeta tukaj priložena molitev s tremi očenaši in tremi češena si Marija moliti.

3. Se ima vse tri dni popoldan pred izpostavljenim rešnim Telesom eno uro moliti. In sicer naj se moli sv. roženkranc in litanije vseh svetnikov s vsemi dotičnimi molitvami, tudi s tisto za vse potrebe keršanstva. Molitev se s sv. blagoslovom začne in konča.

4. Dne 31. decembra se ima ta pobožnost z hvalno pesmo: „Te Deum“ skleniti, Bogu v zahvalo za vse v pretečenem letu prejete dobrote, ter tudi za to, ki so pogumni vojšaki sv. Očeta jih verolomne sovražnike tako slavno zmagali.

5. Vsem vernim, kateri se te tridnevne pobožnosti z bogoljubnim srcem vdeležijo, ter na namembo sv. Očeta, za njih in vso katoliško cerkev, posebno pa za verne, ki na Laškem in Rusovskem preganjanje terpijo, kakor tudi za razsvetljenje preganjevcov sv. cerkvi, in za spreobračanje grešnikov pobožno molijo, podelijo sv. Oče popolnoma odpustke, ako zraven v tem času tudi sv. zakramente pokore in altarja po vrednem spremijo. Tisti verni pa, kateri so sv. zakramente že pred prejeli in zdaj v teh treh dneh s resnično zgrevanim srcem saj druge zgoraj imenovane dobre dela opravljajo, dobijo nepopolnoma odpustke na sedem let in ravno toliko četertin (po štirideset dni). Tej odpustki se znajo po priprošnji tudi dušam v čistelišču (icah) v pomoč obrniti.

6. Te tri dni naj se pri vsaki farni in podfarni cerkvi postavi škrinica za daritev z napisom: Za ranjene vojšake papeske vojske. Denarji, ki se bojo po teh škrinicah nabrali, se imajo od dotične farne in podfarne oblasti do 10. januarja 1868 škofijstvu izročiti. Znajo pa tudi verni svoje dare naravnoč škofijstvu poslati.

Naj pa se verni v svoji pobožni molitvi spomnijo tudi tistih papeževih vojšakov, kateri so v zadnjem boju za sv. Očeta, za božjo reč in cerkev junaško smert storili.

Sicer pa bratje! bodite močni v Gospodu! Oblecite božje orožje, da zamorete obstati pred zalezovanjem protivnika! — v hudem času. Vzemite v roko ščit vere, s katerim zamorete vse še toliko nevarne pšice hudobnika odbijati. — Molite vsak čas za vse kristjane, molite v duhu in čujte (budite). (Efez. VI.) Amen.

V Mariboru na dan sv. Leopolda (15. novembra) 1867.

Jakob Maksimilian,
knezo-škof.

Opomba. Tej pastirski list se ima v vsaki farni in podfarni cerkvi prvo nedeljo potem, ko ga je farna oblast sprejela, vernim na prižnici predčitati.

M o l i t e v

za tridnevno pobožnost 1867.

Božji Zveličar! Terdno verjemo, ki si Ti sin živega Boga od vekomaj, in da si v času človek postal, da bi nas odrešil. Verjemo, da si svoj nauk svojo sveto vero z nebes prinesil, in da si Ti edino prava luč sveta, da si pot, resnica in življenje. Verjemo pa tudi, da si svojo cerkev na zemlji vstanovil, in na skalo jo postavil, da je vrata peklenške zmagati ne morejo, ter tudi obljubil, pri nji ostati do konca sveta, in da je tvoja cerkev edino prava, sveta, katoliška in apostoljska, v katero si nas brez našega zasluženja poklical, ter nas dozdej v nji ohranil, med tem ko še jih toliko v temi nevednosti, nevere in krivoverstva živi, in se tudi takih znajde, kateri se v veliki nezahvaležnosti od nje obračajo. Verjemo tudi, da si vse svoje razodete resnice v svoji cerkvi ohranil, in da vse tvoje milosti le v nji izvirajo. Toraj pa se hočemo tvoje svete cerkve terdno držati, zakaj ako bi se od nje ločili, bi se tudi ločili od T e b e.

Vemo, ki si Ti sam neviden poglavar tvoje cerkvi, in tudi vsigdar ostati hočeš, saj je ona tvojo skrivno telo in se tedaj od Tebe ločiti ne more. Vemo pa tudi, kakor si nas sam učil, da si nji namesto sebe vidnega poglavarja postavil, in tej je naslednik sv. Petra, kterem si dal naj višjo oblast, ter mu naročil, pasti vso čedo.

Prosimo Te! ohrani našega sv. Očeta, tvojega namestnika na zemlji. Ne dopusti, da bi sovražniki svete cerkvi kaj premogli zoper jih, temoč daj, da bojo prosti od vseh sovražnikov mogli svojo apostoljsko službo opravljati, kakor jim je od Kristusa naročeno, k zveličanju tvoje črede, katero si tako drago v svoji kervi odkupil. Obvarji pa tudi vso svojo cerkev, vse njene pastirje, in vso verno ljudstvo. Glé! silni viharji so vstali zoper jo, kateri žugajo, njeno ladjo razbiti. Vendar Ti si v nji pri nas, kakor si bil pri apostelnih v hudem viharju na genezaretskem morju. Iztegni tedaj svojo vsemogočno roko, in zapové valovom, da zopet mir in tihota postane, da bodo vsi spoznali, ki si Ti tisti, v kterega po pravici zaupamo, in da si zoper Boga, in njegovega maziljenega zastojn prizadevajo, kateri mislijo, ki so moči. Prikrači dneve obiskovanja svoje cerkve povsod, kjer koli je v stiskah, prikrači pa tudi terpenje tistih, ktere svet za Te in tvoje cerkve voljo sovraži in preganja. Vse nas ohrani v svoji milosti, ter nam daj, da bomo Te enkrat v nebesih gledali. Amen.
